

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“.

Št. 4.-5.

Ljubljana, aprila, maja 1919.

XXVII. teč.

J. Polák:

Veliki petek.

I.

Na križu Sin, pod križem Mati . . .
Kdo li za večjo vé še bol?
Oh, kaj je morala prestatí,
ko zrl jo Sin je s križa doll

A mi ljudje smo slabi, slabi.
Če Bog kak križ nam naloži,
tako j prislovica se rabi:
„Moj Bog, krivica se godil“

II.

Na skali križ lesen stoji,
na križu božji Sin.
Otožen nagnil je glavó,
ves strt od bolečin . . .

Mnog potnik hodi tod mimó,
a redkemu je mar,
da radi njega je trpel,
umrl svetá vladar.

A jaz, o moj Odrešenik,
te molim in častim.
O daj, da v svetem znamenji tem
svoj srčni mir dobim!

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

1. D o m a.

(Nadaljevanje.)

Da še nismo pri kraju! Kakor ni prav, če delate pri bolniku ropot, tako se sploh ne spodobi, da butajo otroci s hišnimi vrati, da se kar hiša stresa. Kdo vas bo pa poslušal! Če stanuje v eni hiši več družin, kakor n. pr. po mestih, je tako butanje pravcata nadloga za celo hišo. Vrhutega pa še škodo delate. Zapomnite si: Vrata morate vedno mirno odpirati in zapirati! — No, poglejmo zdaj še v par hiš!

V Petrinovi hiši pa najdemo vse stene znotraj in zunaj popisane in pomazane. To je znamenje, da so tukaj doma šolarji in sicer šolarji-mazači. Ali veste, kako pravi znani slovenski pregovor? »Kjer se osel povalja, tam dlako pusti.« Lepo je, če se radi učite pisanja in risanja, a za to porabite tablico in zvezek, ne pa hišnih sten.

Morebiti hiša še vaša ni? Kaj bo pa gospodar rekel? Vaše starše bo okregal, vaši starši bodo morali znabiti najeti celo zidarja, da bo stene pobelil; morda celo slikarja, da bo sobe preslikal. Pa drago ga bodo morali plačati. Vi torej kradete na ta način staršem denar iz žepa. Ali je to prav?

Ker smo že pri tatvini, naj pa še nekaj povemo. Dobnikarjev Andrejec je ukradel doma celo klobaso, enkrat pa že nekaj denarja. Kako je to grdo! Otroci — pa tatovi! Kdo mara za takega otroka? Domačim dela sramoto, drugi ljudje se ga pa boje. Kaj pa pravi o takem otroku angel-varih, kaj pa ljubi Bog v nebesih?

»Kar ni tvoje, to je kača,« so dejali stari ljudje.

Pri Tomaževih pa ne morejo imeti poslov, pa samo zaradi otrok ne. Z umazanimi nogami skačejo ti otroci po stolih, po klopeh, celo po mizi. Pa kako se vode bojé! Prav taki so včasih, da bi jih lahko postavil vranam za strašilo.

Snaga je draga Bogu in ljudem. Snaga je pol zdravja in pol življenja. Snažen, čedno umit in čedno oblečen otrok je ljubezniv, četudi je zakrpan. Velikokrat je pa tudi to res: Kakor za telo, taka je tudi njegova skrb za dušo. V umazanem telesu je navadno doma s hudobijami umazana duša.

Če gre človek po svetu, marsikaj vidi. Obiskali smo tudi mi nekaj hiš, videli marsikaj dobrega, pa tudi marsikaj slabega.

Kar ste videli dobrega, tega se, otroci, oprimate! Pa tudi slabosti nas marsičesa uče, zlasti tega, kakšni ne smemo biti. Kjer ste torej kaj slabega videli, sklenite: Tat, umazanec, prepirljivec, nevljudnež pa res nočem biti!

Vaš gospod učitelj bo z vami zadovoljen in vas bo celó vesel, če boste pošteni, snažni, krotki, vljudni. To njegovo veselje bo tudi en del vašega plačila na zemlji. Ljudje vas bodo pa tudi radi imeli, zlasti starši. To bo zopet en del vašega plačila za lepo vedenje na zemlji. Najlepši del plačila vas pa čaka seveda pri Bogu.

[2. [Na pošti.

Poglejmo zdaj, kako se vedejo otroci takrat in tam, kjer mislijo, da jih nihče ne vidi: na potu v šolo, v cerkev ali kamorkoli.

Kosov Matijec se drži doma kakor svetnik, po potu se pa drzne kaditi, da pokaže svojo razposa-

jenost; kolne, da kaže s tem svoj pogum; enkrat se je celo upijanil. Ali je to lepo? Tako vedenje je hinavsko. Doma dober, na potu pa — tak! Pa tudi škodljivo je tako vedenje. Kajenje je zdravju jako škodljivo, pijača pa ravnotako. Kje pa Kosov fant dobi denar? Skoro gotovo ga kje skrivaj vzame: to je pa greh. Pa kletvina! Z njo kažeš ti svoj pogum. Veliko več poguma pokažeš, če preмагаš svojo strast, svojo jezo, svoje hudo naغنenje, kakor pa, če preklinjaš. Samegasebe premagati, to je največja zmagá, in za to je treba precej več poguma ko za kletev.

Gospod učitelj so bili nekega dne silno nevoljni. Zakaj pač? Neki tujec jim je povedal, da ga otroci niso nič pozdravili v vasi, nekaj jih je celo vpilo nad tujcem, in drugi so se mu od strani posmehovali. Malo poprej je pa tožila uboga begunka, da so lučali otroci kamenje za njo, da so jo zmerjali in ji dajali grde priimke.

Gospoda učitelja je bilo sram.

Vemo, da stori vsak gospod učitelj in vsaka gospodična učiteljica v šoli svojo dolžnost in vam povedó, kako se morate vesti. Vemo tudi, da v šoli resno obetate, da bodete vse tako storili, kakor so vas vzgojitelji vaši naučili. Ko pa šola mine, pa vse radi pozabite — prebudi se stari neotesanec in si misli: »Saj me nihče ne vidi!« Pa ste taki, da je poštenega človeka sram, da je vaš učitelj.

Saj veste: lepo pozdravite na poti vsakega človeka!

Dečki se pri pozdravu navadno odkrijete. Seveda ni dovolj, da klobuk samo malo privzdigneš; popolnoma se moraš odkriti. Saj se ti ne bo glava tako naglo prehladila.

Deklice se navadno samo z glavo nalahko priklonite.

Pri pozdravu pa izgovorite navadno tudi par kratkih besedi v pozdrav.

»Dobro jutro!« — »Dober dan!« — »Dober večer!«

Če hočete pri pozdravu tudi za svojo dušo malo poskrbeti, pa recite: »Hvaljen Jezus!« Duhovnika pa le vsakega pozdravite s temi besedami: »Hvaljen Jezus!« In odkrijte se hkrati.

Pozdravite pa vsakega človeka dva ali tri korake prej, preden greste mimo njega, zato, da vam lahko na vaš pozdrav odzdravi. Če pa koga prehitíš, ga pa ne pozdravljaj za hrbtom! Kadar ga dohitíš, da te že lahko vidi, takrat šele pozdravi!

Če kakega človeka nič ne pozdraviš — kar se veda ni lepo — ga pa vsaj pusti pri miru. Ne vpij nad njim, ne posmehuj se mu, ne obkladaj ga s primki, ne meči za njim kamenja! Le sirovina brez srca dela tako.

Še nekaj! Brnotov oče so mi oni dan potožili, da hočejo narediti šolski otroci čez njih njivo pot, po košeninah in po travnikih pa da kamenje mečejo...

No, ta je pa zopet lepa! Kaj bi vi rekli, če bi kdo po vaših njivah hodil? Kar hočeš, da ti drugi ne bodo storili, tudi ti drugim ne stori! Ali nič več ne veste, kako vam je v vojnih letih trda pela za ta ljubi kruh? Sedaj bi pa že spet radi žito v tla mendrali? Kamenje pa pustite lepo tam, kjer je potrebno, na poti ali na cesti. Kosci brez kamenja veliko lažje opravijo.

Kaj rado se tudi zgodi, kar mi je Modrinov Polde povedal. Čisto mirno je šel v šolo — saj ga vsa vas pozna, da je miren in bojazljiv otrok. Pa ga je Koštrunov Jože, ki hodi v dopoldanjo šolo, pahnil

v stran in ga še pretepel povrhu. Tudi Dobravčeva Ivanka se je prijokala nedavno v šolo in tožila, da je Polde ne pusti pri miru. Kaj pa to — ?

Polde! Polde! Pa tudi vsi drugi taki Poldeti-pretepači, poslušajte! Po potu v šolo pretepati se, je grdo; nespodobno, če par otrok ne more iti po potu brez boja. Napadati pa mlajše in slabejše in jih pretepati, suvati ali karkoli hudega jim storiti, je pa še grje. Če si res močan fant, pa doma pomagaj čvrsto očetu pri delu. Svojo sirovost in neotesanost boš znabiti kmalu obžaloval; da si pa očetu pomagal, pa nikoli.

Marsikje vidimo po zimi tudi sneg popisano z neumnimi besedami. Ograje ob potih in cestah so tudi popisane z raznovrstnimi svinčniki. Samo oddaleč je treba pogledati pisavo, pa človek takoj ve: to je pisava učencev in učenk. Ti delajo take nerodne črke, kakor bi kdo pisal s polenom. Če pa človek take pisarije pogleda od blizu — moj Bog, kakšne grdobije razodevajo včasih te nerodne čačke!

»Takšen deček šele, pa že tak grešnik!« je dejal enkrat neki svet mož o take vrste hudobnežih.

Ko so otroci nekoč pozdravljali ljubega Jezusa, slovesno jezdečega v Jeruzalem, farizejem to ni bilo všeč. Rekli so Gospodu, naj jim ukaže, da molče. Dobri Jezus je pa rekel: »Povem vam, da bo kamenje govorilo, če bodo ti molčali.«

To je bilo takrat! Dandanes pa kamenje in zidovje in še sneg marsikje govori o hudobiji otrok.

(Nadaljevanje.)

Umetnik.

J. E. Bogomil:

Umetnik.

Ho! Tale — umetnik, ki na štoru sedi — ?«

Kar vidim vas, kako se poredno posme-
hujete mojemu umetniku, Miklovemu Tončku.
Seveda umetnik — pravite — pa bos, pa golorok!
To vam ne gre v glavo?

Le počakajte, da vam od kraja povem. Miklov
Tonček kaže, da bo enkrat velik umetnik. Tistole
piščalko, na katero zdaj lepo piska, je naredil sam.
Ali, da govorim z rajnkim Putkom iz Poljšice: tisto
piščalko je naredil popolnoma iz svoje glave.

»Hohoho!«

Že zopet tisti poredni smeh! Pa — zakaj?

»Piščalko je naredil iz svoje glave! Saj ima
vendar še celo glavo.«

Kaj morem jaz za to, če je rajnki Putek tako
rekel! — No, pa naj bo po vašem! Bom pa drugače
povedal. Nikjer se Tonček ni učil, pa si je vseeno
naredil tako izvrstno piščalko — čisto sam. Zato pa
pravim, da bo Tonček enkrat še velik umetnik.

»Ali pa ne bo!« pravite vi.

Le počakajte, vam bom precej še nekaj povedal.
Doli pod Ljubljano nekje, na Vačah se pravi, je nesel
neki oče v košu svojega sina v Ljubljano študirat.
Ljudje so ga vpraševali: »Oče, kaj pa nesete v košu?«

»Škofa!« je odgovarjal ponosni oče. Ljudje so
se mu pa pomilovalno posmehovali.

Mali Jernejček se je pa v Ljubljani tako pridno
učil, da je postal duhovnik in pozneje res celo škof
v Trstu. Kaj pa na to vi pravite? No!

Če se tisti oče ni zmotil nad svojim sinom, ali se moram jaz nad Miklovim Tončkom?

»Bomo videli no!« pravite vi. »Tako brž pa ne verjamemo — ne!«

Tudi prav! Povem vam pa, da bo šel Miklov Tonček jeseni v mestne šole. Bog mu je dal zelo dobro glavo; zato tudi dobro vem, da se bo pridno učil. Zlasti ga veseli petje in glasba. Vem, da ga bo ta reč tudi v mestu veselila. Takole čez kakih petnajst, dvajset let bomo pa brali v časopisih o Tončkovi slavi, in naša domovina bo ponosna na svojega sina.

»Mhm! Bomo videli no!« pravite vi.

Čez dvajset let bom pa povedal, ali sem se zmotil ali ne, če bom še živ. Pa mislim, da se ne bom zmotil. Ali kaj stavite?

»Stavimo! En pehar lešnikov!«

Že prav. Velja! Ne pozabite!

Cvetoš:

Solnčku.

Oj, posveti,
zlafo solnce,
zopet enkrat
sem čez holmce!

Težko vse te
pričakuje,
saj brez tebe
vse žaluje.

Ose je pušto,
dolgočasno,
ti pa sveflo
si in jasno.

Oj pokaži
gorko lice,
razveseli
reve - pfice!

In ogrej jih,
da zapele
pesmi bodo
nam vesele.

Ž njimi mi se
oglasimo,
tebe, solnček,
proslavimo.

A. Čadež:

Modrost malih.

Ni vse zlato, kar se sveti«, in ni vse modrost, kar govore modri ljudje. Pa zopet ni vse neumnost, kar se izve od otrok. Tisti, ki smo v šoli, da učimo in vzgajujemo mladino, se marsikaj naučimo od otrok. O tem se v naslednjem prepričamo. V preprostem odgovoru, ki ga čujemo iz ust otroka, je včasih skrita velika modrost, se izraža nenavadna šegavost, še večkrat pa seveda neumnost.

1. Poglejmo, kaj doživi v šoli **katehet**.

Kdo je boljši? — Katehet opominja učence, naj se vsi udeleže neke cerkvene slovesnosti in naj se ondi lepo vedejo. »Glejte,« — pravi — »da vas zopet ne prekosé deklice; saj se že tako vedno sliši, da so deklice boljše kot dečki.« — »Prosim, gospod katehet,« se oglasi eden izmed dečkov, »ali je to res, da so ženske pobožnejše od moških? V litanijah vseh svetnikov je le več moških kot žensk.«

Podobice. — Katehet da pridnim učenkam I. razreda lepe podobice; lene pa morajo ostati v šoli. Mala Rezika tudi ni nič znala. Nič ne pomaga! Zaprta je z drugimi vred, ki so prištete med lene. Jokaje dviga roko in bi rada nekaj povedala. Na vprašanje, kaj želi, pravi: »Prosim, gospod katehet, jaz vam dam vse svoje podobice, če smem domov.«

»Črevlje osnažiti.« — Pri razlagi III. božje zapovedi opominja katehet, naj bodo otroci vsako nedeljo in vsak praznik prav pobožno pri sveti maši. Nato vpraša urno Pavelčka, ki je bil nekoliko raztresen: »Pavelček, kaj moraš storiti v nedeljo?« — Ta se krepko odreže: »Črevlje osnažiti.«

Navihan? — Ali je bil pa Pavelček samo raztresen, ali tudi nekoliko navihan, to boste pa znabiti presodili iz naslednjega odgovora. Katehet: »Pavel, kateri dan je Bog ustvaril travo, zelišča in drevje?« — Pavel: »Na brezmesni dan.«

Dvournno vprašanje. — V neki šoli vpraša katehet takole: »Zakaj sta morala Adam in Eva umreti?« Gašperček se postavi in odreže: »Zato, ker še ni bilo nobenega doktorja.«

Podomače. — Mala Linica je bila tako preprosta, da je v I. razredu kar podomače odgovarjala kakor doma. Katehet razlaga otrokom o Bogu in božji vsemočnosti. Nato pokaže solnce in vpraša: »Linica, ali moreš ti kaj tako lepega narediti?« — Linica: »O ne, pa ti tudi ne!«

V aeroplanu. — V naslednjem odgovoru je bilo pa morda malo porednosti. Katehet je govoril o vesoljnem potopu in o Noetovi družini, ki jo je Bog rešil. Nato je pa vprašal: »Kaj bi bili morali pa drugi ljudje storiti, da bi se bili rešili?« (Katehet je hotel namreč napeljati na odgovor, da bi bili morali drugi ljudje obuditi popolni kes, kajti s tem bi bili rešili vsaj svoje duše.) Tonče jo je pa takole izmodril: »Z aeroplanom (letalom) bi se bili morali odpeljati.«

Zmota. — V šoli so učenci v prvem razredu prav pridno poslušali zgodbo o treh kraljih in o darovih, ki so jih prinesli ljubemu božjemu Detetu. Tinček je vprašan, če zna ponc .ti, pa zatrdi, da bi si upal. Šlo je še dosti dobro. Samo tam, ko je našteval lepa darila treh tujih kraljev, mu je nekoliko izpodletelo. Rekel je: »Kralji so darovali malemu Jezusčku — zlata, kadila in mila.«

Kaj menite — ljubi otroci — ali je močno napčno povedal?

Slaba pomoč. — Neki katehet je hotel včasih pomagati in pokazati svojo dobrohotnost na ta način, da je »položil« učencu prvi zlog ali prve črke na jezik, pa se je včasih vse skupaj ponesrečilo. Tako n. pr. je bil Mihec vprašan: »Kaj je bil sveti Pavel?« Dečku ni padlo nič pametnega v glavo, zato mu je priskočil katehet na pomoč in začel: »Sveti Pavel je bil a . . . ap . . . apo . . .« Mihec urno: »Apo-
tekar!«

Slaba vest. — Če je učenec le preveč raztresen v šoli in ne pazi na besede, se mu lahko tako pripeti, kakor se je ongavemu Tinčetu, ki se je igral z neko muho, ko je opisoval gospod katehet dogodke ob smrti Jezusovi. Katehet ga naglo preseneti in vpraša: »Tinko, kdo je križal Jezusa?« — Tinko ves prestrašen: »Jaz že ne!«

2. Poslušajmo še, kaj izve v družbi šolskih otrok učitelj.

Protinožec. — Učitelj razlaga: »Naša zemlja je, kakor znano, okrogla. To vam predočuje tudi globus (zemeljska obla). Tiste ljudi, ki živijo na nasprotni strani zemeljske oble, imenujemo protinožce, ali s tujo besedo »antipode«. Florijan, ali bi ti vedel, kateri so naši protinožci?« — Florijan: »Tega pa ne vem.« — Učitelj: »Poglej! Če bi tu v Ljubljani navpično v zemljo zavrtal veliko luknjo tako, da bi prodrl skozi zemljo, kje bi prišel vun?« — Florijan: »Iz luknje.«

Podobno je razlagala tudi učiteljica malim deklicam, da je zemlja okrogla, in da bi prišli nekje tam v Ameriki vun, če bi luknjo zavrtali skozi zemljo. Nato se je pa oglasila Tičnikova Mica ter rekla: »Naš stric se je vrnil iz Amerike; ali je tudi prišel skozi luknjo?«

Nepotreben strah. — Med učenci I. razreda je bilo na neki šoli tudi nekaj zaostalih ali »repetentov«, ki so bili polni muh in primerno navihani. Nekega skromnega Nacka so takoj prvo uro dražili, da sedi v »oslovski« klopi. Drugo jutro se pa vsede Nacek — meninič, tebinič — v prvo klop. Učitelj ga vpraša, zakaj ne ostane v zadnji klopi. Nacek se zjoka in pravi: »Potem bom pa dobil oslovska ušesa.«

Ugibanje. — Učiteljica vpraša v šoli pri malih učenkah: »Kakšno mleko imajo bele krave?« — Učenka: »Belo!« — »Prav,« odgovori učiteljica. »In kakšno mleko imajo črne krave?« — Druga učenka: »I, menda črno.« Takoj se oglasi tretja deklica in pravi: »Kavo, gospodična učiteljica!«

Pri računstvu. — Učitelj vtepa nagajivemu Peterčku v glavo pravila odštevanja in prištevanja. A Peterček ne mara nič kaj misliti. »Poslušaj in pazi vendar, Peterček,« mu reče učitelj. »Če so štiri muhe na mizi, pa eno ubijem, koliko jih še ostane?« Peterček pogleda bistro, pa reče: »Samo ena.« »Kako to?« — Peterček: »Samo mrtva muha ostane, druge pa zlete.«

V naravi. — V šoli se uče mladi misleci o gorkoti in o mrazu. Učitelj pripoveduje: »V gorkoti se nekateri predmeti razširijo, v mrazu pa skrčijo. Stanko, ali bi znal ti povedati kak primer?« — Stanko: »Da. Poleti, ko je vroče, se dan raztegne in podaljša; pozimi pa, ko je mraz, se pa skrajša.«

Vrečarji. — Pri pouku o živalstvu so prišli na vrsto tudi vrečarji. Vrečarji imajo na trebuhu nekako vrečo. »Kaj meniš ti, Francek, zakaj imajo to vrečo?« vpraša učitelj. — »Zato, da noter zlezejo, če jih psi zasledujejo,« se odreže Francek.

Še nekaj iz računstva. — Francku je delalo odštevanje velike preglavice. Učitelj si je prizadeval na vse mogoče načine, da bi ga prisilil misliti. »Pazi, Francek! Če bi bile pri kosilu tri črešnje na mizi, pa bi tvoja sestra eno snedla, koliko bi jih še ostalo?« — Francek: »Koliko sestrah bi ostalo?« — Učitelj: »Ne! Pazi vendar! Če bi bile na mizi tri črešnje, pa bi sestra eno črešnjo snedla, koliko bi jih ostalo?« — Francek: »To ni mogoče, gospod učitelj, saj zdaj ni črešenj.« — Učitelj: »Ne modruj! Saj si samo mislimo tako. Torej recimo, da bi sestra eno snedla, koliko jih še ostane?« — Francek: »Ja, moja sestra bi vse snedla.« — Učitelj: »Bodi pameten, Francek! Recimo, da bi samo eno snedla.« — Francek: »Res, res, gospod učitelj, vi moje sestrice ne poznate.« — Učitelj: »Pa recimo, da je tvoj oče zraven in ne pusti, da bi jih več snedla kot eno.« — Francek: »Saj očeta še doma ni; bodo še-le pojutrišnjem prišli.« — Učitelj: »S teboj ni nič. Zdaj ti pa zadnjikrat rečem, odgovori, kar te vprašam, če ne, pojdeš v kot. Ako bi bile tri črešnje na mizi, pa bi sestra eno snedla, koliko bi jih še ostalo?« — Francek: »Nobene, saj bi druge brž jaz pojedel.«

Dostojnost. — Gospodična učiteljica poučuje deklice, da se mora deti roka na usta, če se človeku zdeha. Marijanica pa dvigne roko in vpraša: »Gospodična, ali takrat tudi, kadar je tema?«

3. Zdaj pa stopimo še na dom, da vidimo, kako modrujejo otroci pri **starših**.

Veliki petek. — Mamica pelje petletno hčerko Metko na veliki petek v cerkev, pa ji pripoveduje, da je ta dan Jezus umrl za nas. Metka se zamisli, nato pa reče: »Mama, ali bom smela za pogrebom?«

Nezadovoljnež. — Neki župnik je pripovedoval to-le: Moj prijatelj notar je bil od početka vojne na fronti. Ko se je vrnil na dopust, srečam njegovega malega Peterčka ter ga vprašam: »No, Peterček, ali je prišel papa? Je kaj ranjen?« — Kakor bi ne bil zadovoljen, pravi Peterček: »Oh ne, ranjen pa ni nič.« Nato pa pristavi skoraj z nekim zaničevanjem: »Saj še uši ni prinesel.«

Iz Poldetovih nalog. — Na kravi so prirejene štiri noge. — Jastreb vlačí vole in krave v svoje gnezdo. — Vrat mačke se konča v košat rep. — Jakob je oblekel kožo svojega brata Ezava. — Opice se prištevajo med ptice-plezavke.

Iz Matejčevih nalog. — Opis šolske sobe. Šolska soba nastane iz tintnikov, klopi, table, učitelja in palice. Skoraj vse je že staro in obrabljeno, samo palica ne; ta mora biti vedno nova. Kdor pride še bolj pozno v šolo kot gospod učitelj, ta je največji lenuh in jih dobi po grbi. Na zemljevidu vise mesta in reke, da se jih učimo na pamet. Gospod učitelj je naredil s palico luknjo v obljubljeno deželo. Z globusom naredi solnčni mrk. V šoli visi tudi toplomer; z njim se naredi poleti vročina. Gospod učitelj gleda nanj tako dolgo, da kaže 20 stopinj; potem pa lahko gremo domov. Ob desetih je četrtturni odmor; takrat jemo pol ure kruh, če ga imamo. Šolski nadzornik nas vselej pohvali; gospod učitelj je pa vendar vesel, ko zopet odide.

Pri jedi. — V neki družini so se ravno vsedli k dobro obloženi mizi, ko je došlo poročilo, da je teta umrla. Mala Fini je uprla poželjivo velike oči na okusne jedi in rekla: »Mama, ali moramo koj jokati, ali bomo prej jedli?«

Ljubezen do bližnjega? — Martinek pomore součencu, ki se mu je udril led na drsališču, z

nevarnostjo lastnega življenja na suho. Navzoči ga občudujejo in hvalijo. Neki gospod ga nagovori: »Kajne, to je tvoj najboljši prijatelj, ko si mu tako junaško pomagal!« — »O ne,« pravi Martinek, »toda moje drsalke je imel na nogah.«

Po svoje je sklepal. — Karel je bil še majhen, pa je že moral zibati svojega bratca Maksa, kar mu pa ni bilo nič kaj všeč. Maks zboli in umrje, ko je bil star eno leto. Čez nekoliko časa je ležal zopet majhen fantiček v zibeli; ime mu je bilo tudi Maks. Karelček je moral zopet zibati in se večkrat hudovati, kajti ta Maks je bil prav tako nemiren kakor oni prvi. Nekoč Karel modruje prav resno takole: »Zakaj pa nisi ostal v nebesih? Aha, te niso marali gori, jeli? Zakaj si pa tako poreden! Samo malo večjo glavo si prej imel!«

Prebrisana glava. — Oče: »Pavle, nikar toliko ne jej! Staro pravilo pravi, da je najbolj zdravo nehati takrat, ko človeku najbolj diši.« Pavel: »Oh, papa, dajte mi še malo; zdaj mi še ne diši najbolj.«

Olika. — Teta dá Nežiki okusno jabolko ter pristavi: »Kako se pa reče?« — Nežika tleskne z rokami in reče: »Prosim, tetka, še enega!«

Mali inštruktor (pomočnik pri učenju). — Matevžek ni imel sreče. Poučeval je sestro Anico, ko sta bila sama doma, kako se dela križ. Ko se mati vrne, opazi, da se Matevžek joka. — »Kaj pa je hudega, da se kremžiš?« vpraša. — Matevžek pa potoži: »Anici sem kazal, kako se križ dela. Ko sem pa prišel do ust, me je pa ugriznila v prst.«

Pobožno pri sveti maši. — Elza in Pepček sta bila v cerkvi. Kako sta pobožno molila pri sveti maši, kaže tale pogovor. Mati: »Ali sta kaj molila?«

— »Jaz že,« pravi Elza. »Pepčku se je pa ravno 15 krat zazdehalo; sem čisto natanko štela.«

Po ovinkih. — V neki družini so dobili po večerji na mizo še nekaj sladkarij. Tončka je bila pa že v postelji. Ni pa še spala. Ko opazi sladke jedi, pravi: »Mama, jaz sem tudi še lačna.« — Mama: »Če si lačna, ti dam pa še kosček kruha.« Tončka se ožre na sladkarije in reče pomenljivo: »Ja, pa sem drugače lačna!«

J. E. Bogomil:

V blaženo pomlad!

Nako čudnolep je vendar svet! Najlepši pa gotovo v dobi svojega pomlajenja, v dobi prebujenja in vstajenja pomladi. Pesnik Anton Medved jo opeva takole:

Na nebu je solnce
zaplalo mogočno,
nadela je zemlja
obleko poročno,
popevajo ptice,
šepečejo viri —
vse vstaja in raja
v kipečem nemiri.

Ali ne bi stopila danes tudi midva, prijateljček moj, malo v blaženo pomlad? Kam pa naj stopiva, ko je svet povsod tako lep? Ali naj občudujeva krasoto rožnate jutranje zarje? Lepó — če le nisi prevelik zaspanček!

Stopiva pa rajši — da te ne bom prezgodaj dramil — v gozd, ki se razprostira skoro okroginokrog mojega stanovanja! Na najprijetnejšem kraju sem

si dal postaviti klopico. Tja se vsediva in uživajva blaženo pomlad!

Pa praviš, da te je v gozdu strah? Pozimi — nič ne rečem, je res v gozdu nekam skrivnostno in tihotno; v bujni pomladi pa v njem ni strahu, ni žalosti, ni tihote in ne samote. O, ne! Vse kipi in živi v gozdu, vse cvete in dehti.

Poglej ta ljubeznivi ptičji rod! Ti si še sladko spaval in sanjal, ko je njega že prebudila jutranja zarja in mu naročila, naj zapoje jutranjo pesem svojemu Stvarniku. Cel gozdni zbor je to! Pa kakšen! Sicer poje res vsak dan isto pesem, a vendar je vsak dan lepa, če ne vsak dan lepša. In noben pevec danes

lepše kakor včeraj
peti ne poskuša.
Stvarnica mu dala
pesem je gotovo.
Kar zares je lepo —
zdi se zmiraj novo —

pravi pesnik. Veličastna je res ta pesem brezumne narave, veličasten spev hvaležnosti, ki ga daje gozdna družina svojemu Stvarniku.

Ptičja družina v gozdu ni majhna. In za vso to družino skrbi skozi sto- in tisočletja Bog, ki je nam neviden. Skrbni materi naravi je naročil, naj preživlja v njegovem imenu na milijone gozdnih prebivalcev.

»Glej, stvarnica vse ti ponudi,
le jemaj' od njene zamudi!«

Več kakor sto let je preteklo, odkar je poyedal svojim slovenskim rojakom ta nauk pesnik Valentin Vodnik. Njegov smrtni spomin ste obhajali v šolah letos meseca januarja. Umrl je namreč blagi mož Valentin Vodnik 8. januarja leta 1819., torej pred sto

»Glej, stvárnica vse tí ponudi!«

leti, in je pokopan v Ljubljani. On je zelo ljubil naravo, petje in tudi ptice. Pesmi »Kos in brezen«, »Sraka in mlade« sta — na primer — njegovi. Sebe je tudi primerjal ptičku, ki veselo poje :

Ni žvenka, ni cvenka,
pa bati se nič ;
živi se brez plenka
ob petju ko tič.

O tem le mimogrede, ko o ptičkah govorimo. Ptičji rod kar jemlje, kar mu narava nudi. Posebno gozd mu daje potrebno in primerno hrano : en ptiček si nabere mušic za kosilo, drugi si poišče gosenic, tretji si privošči črvičkovega mesa — vsak kakor ve, da je zanj najbolj prav.

Po skalovju pa šumlja in skaklja bister studenček in ponuja dobro pijačo za vsa žejna pevška grla. Noben ptiček si ne poželi drugačne pijače, dražje ali sladkejše. V tej studenčnici se ptički tudi kopljejo, na solnčnem kraju pa si suše perje, pa odlete zopet v svoj pevski raj. Eni si spletajo gnezda, drugi pa že nosijo hrano svojim malim. Vsak opravlja svoje delo z velikim veseljem ; vse njih delo pa spremlja glasna pesem.

Nevedé in nehoté pa skrbé te stvarce božje za nas, ko končajo toliko škodljivega mrčesa, ko nam z veselo popevko preganjajo dolgčas, ko nam s svojim veselim kretanjem preganjajo nevoljo pri delu.

Če bi pa stopila midva v gozd takole pod večer, bi pa zopet lahko slišala veselo pesem hvaležnosti, ki jo prepevajo ptički, dokler ne nastopi skrivnostna nočna tema, ki tudi tem gozdnim otrokom prinese sladki počitek.

Smiljan Smiljančič:

Pomlad.

„Solnčece rúmeno,
daj, daj, prisveti mi,
krono iz žarkov
bisernih spleti mi!

Kje pa je kraljevič?
Jaz sem kraljičica!“
Z lipice zélene
peva ji tičica:

„Kdo ti je krono dal,
deklica mlada ti?“ —

„„Solnčece rúmeno;
bi jo li rada ti?““

„Solnce je bratec moj.
Če ga prosila bi,
krono jaz tudi od
njega dobila bi.

Solnce je bratec moj,
jaz sem sestričica,
solnce je kraljevič,
ti si kraljičica!“

Cvelinomiški:

Kesanje in obljuba.

Mati so večkrat dejali: »Janezek! Ne plezaj na drevesa!« Toda Janezek je odgovarjal s presernim nasmehom na licih:

»Saj se mi ne more nič zgoditi! Nisem tak kilapec kakor Jeranov Cene. Meni se ne more nič zgoditi! Nikar se ne bojte, mati! Bodite brez skrbi!«

Mati so si obrisali roké ob predpasnik in so skomizgnili z ramami:

»Le glej! . . . Kdor ne uboga — — —. Saj veš, kakó je naprej!«

Rekli so in so šli. Janezek je pa poskočil in je stekel takoj v gozd. Tam so bili doma ptiči: gnezdili so visoko na drevesih, in Janezek je tako rad plezal po drevju.¹

Tam je pasel tisti dan tudi Jeranov Cene svojo črno kozo.

»Oho — ali si prišel vendar?«

Vesel je gledal Janezek Ceneta in je tiščal roke v hlačnih žepih.

»Jaz pa lovim ptiče, Cene, veš! — — Zadnjič sem našel kosovo gnezdo in še prej sem vedel za vrane in še za šoje. Visoko na hrast je bilo treba, toda jaz znam dobro plezati.«

Širokoodprtih oči je zrl vanj Cene.

»Plezati?«

»Seveda! Ne veš, kako!«

»Nisem vedel tega.«

»Jaz pa vem, da ti ne znaš. Tisti Capetov Jurček mi je pravil . . .«

»Ti veš?«

»Vem, Cene! Le nikar ne bodi hud!« Janezek se je zasmeljal.

»Bi rad videl, kako jaz plezam? — Kakor ve-verica. Boš kmalu videl!« — —

Stopita v goščavo. Le tuintam kipi kaka visoka smreka s suhimi vejami v nebo. Drugače je vse pusto.

Cene postane.

»Glej, Janezek, ta-le tukajle je najbolj visoka. Na to moraš. Šele potem bom verjel, da znaš res dobro plezati!«

Janezek se ozre v visoko smreko in malo ugiba, ali bi šel, ali bi ne?

Okrene se.

»Visoka je, Cene!«

Cene se zagrohota.

»Kaj bo visoka! — Saj praviš, da znaš plezati kakor ve-verica.«

To Janezka izpodbode. Zardi in se približa deblu.

»Da ne boš mislil, da sem plašljivec. Vidiš!«

Objame [raskavo deblo z rokami in z nogami in se vzpne naprej. Vedno više . . . Težko gre! Toda Janezek je pogumen in ne obupa brž.

»Da ne bo mislil, da sem res tak plašljivec!« se spomni in pleza jezen dalje.

Cene zre vanj, občudovaje njegovo spretnost. Priskaklja tudi njegova koza in zre v smreko.

Janezek diha počasi in se poganja naprej. Skli ga po rokah in po nogah — spustil bi se malo dol, in dobro bi bilo. Toda leze le naprej, čeprav čuti, da mu krvavi roka. Popihal bi rad — a kako, ker je že tako visoko . . . Nič se ne ozre dol; boji se, da bi se mu ne zvrtelo v glavi.

Pleza le naprej. Kar naenkrat zagleda visoko nad sabo debelo vejo.

»Vendar enkrat!« mu zavriska v srcu.

»Zdaj bo dobro! Samo, da dosežem to vejo...«
Cene bo pa stal spodaj in bo gledal nevoščljivo gor:
»Lej ga no, bo rekel, saj res zna dobro plezati!«...
On bo pa stal na veji in se bo smehljaj zmagovalno.

Nekaj minut — in že zapre Janezku debela veja pogled. Burno se je oprime, se dvigne in zavihiti na njej kakor veverica — in v trenutku stoji na nji...

Kar naenkrat pa — resk! resk! — Zaziblje se veja pod Janezkom — in v istem trenutku trešči za zlomljeno vejo dol, Cenetu ravno pred nože.

»O Bog! Jojmine, jojmine!«

Samo to je še zaklical Janezek kakor brezumen in je obležal napol mrtev.

Cene se je prekrizal in je stekel brž v vas, naravnost k Janezkovim staršem ter jim naznanil žalostno novico.

* * *

Prišli so z vozom in so položili Janezka nanj. Janezek je imel zlomljeni obe nogi; iz ust pa mu je vrela kri.

Mati so plakali in si zakrivali z rokami obraz.

»Vidiš, kaj sem ti še danes rekla! Zakaj me nisi ubogal?«

Janezek je pa ležal v nezavesti v hudih bolečinah in ni nič izpregovoril. Enkrat je pa začutil na licih poljub in se je predramil: pred njim so stali mati, objokani in stari...

»Nikoli več!« je tiho vzdihnil.

In spet je zaprl oči.

Čez nekaj dni so ga pokopali. Tudi Cene je prišel k pogrebu in je jokal... Kesanje in obljuba — oboje je bilo prepozno.

B. Gorenjko:

Sveti Juri.

„Kaj niste videli, otroci,
ko sveti Juri jezdil je mimó?
Oj, svitlo sabljo v roci
in čako kakor solnce je imel
in ves je v cvetje bil odel!

In kamor je pogledal,
je zrastel cvet;
in kamor se ozrl je,
je ptičica zapela!“
Tako je deci pravil ded.

„„Ne, nismo videli ga, dedek!
Zakaj pa povedali niste,
zakaj ga pokazali niste?
Kedaj je pa jezdil mimó?““

„J, včeraj, ob velikem dnevu,
ko vi ste še spančkali sladko,
je jezdil čez vas.
Pa vprašal me je, če ste pridni,
in rekel sem mu, da ne kaj...
In že je bil koncem vasi.“
To rekli so ded
in vivček so v usta vtaknili,
zaspancem se nasmehčili.

Marijin

zvonček.

Dopisi.

I. Iz Sv. Križa pri Kostanjevici.

Tudi pri nas imamo Marijin Vrtec. Je še majhen in komaj zasajen. Lansko leto so nas začeli gospod voditelj pripravljati na sprejem. Imeli smo skoro vsako nedeljo popoldne kratek shod, kjer so nas gospod voditelj učili, kako moramo živeti, da bomo dobri otroci Marijini. Učili smo se tudi petja. — Vedno bolj smo hrepeneli, da bi bili že skoraj sprejeti v Vrtec Marijin. Prišel je dan sprejema, nedelja 29. septembra 1918. Nikoli ga ne bomo pozabili! Kako srečni smo bili takrat! Po deseti sveti maši je bil slovesen sprejem. Sprejeli so nas gospod župnik. Najprvo so imeli govor. Rekli so, da moramo biti mi otroci podobni ograjenemu vrtcu, kjer cvetó lepo dišeče cvetice. Kakor ljubimo mi samo lepo dišeče cvetice, tako ljubi tudi Marija le pridne otroke. Zato moramo biti vedno pridni, da nas bo Marija vedno vesela. Pri sprejemu smo otroci obljubili, da se bomo v cerkvi vedno lepo vedli, da bomo starše vedno radi ubogali, da se bomo ljubili med seboj in da bomo pogosto prejemale svete zakramente. Nato smo molili »O Gospa moja!« Tako pobožno nismo molili te molitvice še nikoli ko takrat. Pri sprejemu smo tudi peli:

»Tebe zbrali smo, Devica,
da si naših src Gospa;
bodi zvezda nam vodnica
sredi zlobnega sveta!«

Sprejetih nas je bilo 29 deklic in 9 dečkov.

Kmalu pa je prišla v naš Vrtec tudi bleda smrt s koso in utrgala cvetlico — Ano Cimarman. Zbolela je za špansko boleznijo. V boleznijo smo jo deklice

večkrat obiskale; bila je potrpežljiva. Nič se ni bala umreti. Saj je vedela, da hiti Mariji v naročje. Umrla je 20. novembra 1918. Marijino svetinjo, ki jo je tako ljubila, je vzela v grob. Imela je lep pogreb. Vsi otroci Marijini smo šli za pogrebom. Na grobu smo zapeli: »Čujte za slovo iz groba . . .« Rade smo vse. Ano imele, ker je bila pridna; rada je hodila posebno k svetemu obhajilu. Želo jo je veselilo tudi petje. Res, radi smo jo vsi imeli, pa še rajše jo je imela Marija: zato jo je vzela k sebi.

Shodov Marijinega Vrtca se pridno udeležujemo. Pred shodom in po shodu vedno zapojemo Marijino pesem. Imeli smo že trikrat igre. Na »Angelčka« nas je naročenih 18. Zavedati se hočemo vedno, da smo Marijini otroci, in tudi drugim hočemo dajati vedno dober zgled. Nihče nas ne bo pregovoril, da bi postali kdaj Mariji in Bogu nezvesti in ju zapustili. Tudi, ko bomo zrastle, bomo ostali Mariji vedno zvesti.

Marijina hčerka.

II. Od Sv. Lenarta v Slov. goricah.

V prvi številki nam priljubljenega lista »Angelček« ste naš, gospod urednik, povabili, naj Vam pošljemo poročilo o naših Marijinih Vrtcih.

Kaj radi se odzovemo temu Vašemu vabilu, da pokažemo, kako ljubimo Marijo in kako pazljivo ubogamo svojega vidnega »Angelčka«. Naša sreča je, da imamo dobrega gospoda veroučitelja, ki nas ljubi in se mnogo trudijo z nami, nagajivci. Že nad eno leto pridno gojimo svoj Marijin Vrtec. Osemindeset rožic nas je v tem vrtcu. Iz njega pridno čistimo plevel naših napak ter ga skrbno rahljamo z mesečnimi svetimi zakramenti. Tudi vojsko smo napovedali našemu največjemu sovražniku »alkoholu«. »Mladi junaki« se imenuje naša vojska. Sedemnajst mož šele šteje naša četa. Malo nas je, pa ti smo trdni in neustrašeni. Dal Bog, da bi med nami ne bilo nobenega dezertarja, in da bi se nam pridružili še ostali tovariši in tovarišice! Saj je tudi njim po-

trebno, da ohranijo nedolžna in čista svoja srca! Bodi naša četa kvas, ki prekvasi celo našo župnijo, kjer se mnogo preveč pije. Kmalu se zopet oglasimo.

Za učence IV. in V. razreda:

Kopič Rado.

Anton Čadež:

Utrgaj me!

Ali poznate pripovedko »Marija in cvetke«? Če ne, pa jo poslušajte!

Nekoč je hodila Marija po vrtu in z radostnim srcem ogledovala lepoto cvetk.

»Utrgaj me, Marija!« jo je zaprosila ponosna vrtnica ter pripognila spoštljivo svojo v ljubezni žarečo glāvico. Marija jo je ljubeznivo pogledala, pohvalila njeno lepoto in šla dalje.

»Utrgaj me, Marija!« je zaklicala blesteče-bela lilija. Marija je postala, poduhnila ob prijetni vonjavi in se poveselila beline lilijine — in šla dalje.

»Utrgaj me, Marija!« so jo zaprosile zopet spominčice, jagleci in drugi cvetni biseri božje narave. Marija jim je prijazno namignila, jih pozdravila in šla naprej. Tu zagleda v travi čisto skrito, majhno in skromno vijolico, ki se ne upa nič prositi, marveč le tiho zašepeče: »Marija!« Marija se sklone, jo utrga in nese domov detetu Jezusu.

Kaj uči ta nežna pripovedka? ... To, da so skromne dušice Mariji najljubše, da so ji najljubši otroci, ki so tihi, nesebični in ponižni. Svet se zanje ne zmeni kaj prida, ne zbuja pozornosti niti s svojo pobožnostjo; toda nebeška Kraljica jih pozna in ljubi; Marijini ljubljenci so.

Uganka.

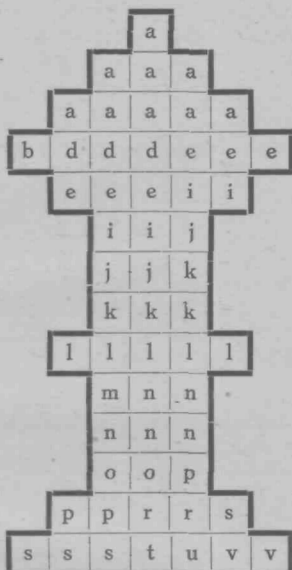
Mina Šarc

Če primerno prestaviš črke tega-le napisa, dobiš ime cvetke, ki je krasota majnika. Kako se zove?

Štrithov Ciril:

Naloga.

Iz teh-le črk napravite sledeče pomene:

Soglasnik.

Posoda.

Grenka rastlina.

Dan v tednu.

Gledaš v spanju.

Število.

Mesto.

Žensko krstno ime.

Moška krstno ime.

Jed.

Žensko krstno ime.

Jugoslovanska reka.

Prikazen v naravi.

Strah za poredne otroke.

Po sredi dol se bere ime slovenskega pesnika. Katerega?

»Skrivnostno pismo« v 2.-3. številki »Angelčka« beri takó: **O blažen, ki dajo mu dobra nebesa, da mirno mu teče valovje srca!**

»Skrivnostno pismo« v 2.-3. številki »Angelčka« so prav razjasnili: Gruden Joško, Dol. Bitnje pri Vel. Laščah; Jožef in Tončka Jeraša, Št. Lenart nad Škofjo Loko; Pepica Jereb v Vel. Laščah; Justina, Jurček in Franc Kraigher, Jožica Mavec v Ljubljani; Joško Globevnik v Novem mestu; Finžgar Franc v Šk. Loki; Metod Tomažin v Ljubljani; Stanislav Kreč v Ljubljani; Oskar Felicijan v Ljubljani; Medica Zdenko v Ljubljani; Lev Pipan, Rožnidol; Jožef škodic, Slivnica pri Mariboru; Beden Dragomil v Ljubljani; Julka Češarek, Nemška vas; Kalčič Rudolf v Ljubljani; Kalčič Jožef v Ljubljani; Ivan Zupančič v Ljubljani; Ravnihar Ivanka, Tušek Betka, Potočnik Francka, Homan Mici, Zihrel Rozka, Porenta Mimi, Stelcer Viktorija, Jugovič Marjanica, Oblak Lojzika, Kodrič Marica, Svolsjšak Rezika, Jenko Katarina,

Kalan Anka, Ambrožič Mici, učenke v šk. Loki; Berčič Katarina, Jenko Rozalka, Hafner Ivanka, Hafner Minka, Jenko Metka, Krelj Anica, Pokorn Ivanka, Volgemut Francka v Stari Loki; Ravnikar Ivanka v šk. Loki; Hanžel Miroslav, Vundrl Stanislav, Makoter Janko, Rauter Janko in Franc, Marica Lipovčeva, Vekoslava Rauterjeva in Jožica Gorjakova, učenci in učenke II. razreda v Cezanjevcih pri Ljutomeru; Levstek Ivan, Petrič Anton, Lovšin Dragotina, Krašovec Marija, Mikolič Vladko, učenci III. razreda in Cvar Emilija, Hudolin Karolina, Lavrič Marija, Levstek Danijela, Lovšin Angela, Kljun Ivana, Oražem Ivana, šega Frančiška, Vesel Angela in Zajc Ivana, učenke IV. razreda v Sodražici; Franc Laterner, učenec III. razreda v Semiču; Marija Štukelj, Francka Lukežič, Ivana Ogulin, učenke v Semiču; Ema Kosmač, Neža Kambič, Ana Košec, Angela Kambič, učenke na Štrekljevem; Agnitsch Iva, Kerševan Ida, Bon Štefi, Gorišek Zorka, Kerin Zofi, Ferlič Tončka, Burja Vika, Kralj Vida, Fortuna Ana, Lapanja Marica, Makarovič Ida, Godec Ana, Ahčin Francka, Merhar Srečka, Mervar Anica, Turk Olga, Žagar Mici, Šesek Leni, Mervar Ivana, Mervar Marija, učenke IV. razreda samostanske šole v Šmihelu pri Novem mestu; Mici Kešelova v Hrastniku, Angela Škof na Dobrovi; Marijana Rus na Dobrovi; Pepica Slapnik, Mici Rozman, Ivanka Ovcar, Milica Rozman v Cirkovcah pri Velenju; Dragica Jug v Celju; Lenček Katarina, Ivan in Ignacij v Ljubljani; Boris Dolenc v Novem mestu; Marn Ema, Golobič Stanislava, Lidija Jugovic v Ljubljani; Marija Kulovic, Kristina Turk, Olga Nemeč, Zorka, Zora, Jozefa v Novem mestu; Jakob Humar v Mekinjah; Mesarec Fr., Herko Marija, Krajnc Ivanka, Roškar Marija, Šalaman Marija pri Sv. Bolfenku v Slov. goricah; Rak Milko in Stojko, Kunc Miro in Ponikvar St. v Ljubljani; Branisel Marjetka, Gorenc Amalija, Svet Štefanija, Turšič Marija, Lavrič Olga, Žnidašič Jozefa, Grebenc Alojzij, Drenik Marija, Lavrič Ana, Kocjan Olga, Grebenc Ana, učenke v Cerknici.

»Čudni zid« v prvi številki »Angelčka« so še prav postavili: Boris Dolenc v Novem mestu; Štular Fr., Vajda Ivan, Kavčič Hinko in Štefan Demšar v Trziču; Antonija Kristanc v Trziču; Fr. Nahtigal in Karol Stegnar na Rovih; Filomena Aleksič v Mariboru; Nada Žiher v Celju; Torkar Martin v Boh. Bistrici; Ter. Lotrič v šk. Loki; Rudolf Miklin v Breški vasi; Anica Oma, Ljubljana; Ludovik Ogrin v Boh. Bistrici; Jož. Globevnik v Novem mestu.

Pozor!

Rešitve rebusov, nalog itd. pošiljajte vedno na uredništvo »Angelčka«, pošta Radomlje, Kranjsko — ne v Ljubljano, da se priobčitev vaših imen ne zakasni. V Ljubljano na upravništvo (Sv. Petra cesta 80) je pošiljati le naročnino (denar) in pa naznanila, če kdo ne dobi lista.